

gået en aftale, og den supplerer således lovforslagets § 16.

Det fremgår af bestemmelsens *stk. 1*, at handelsagenten ikke uden særskilt bemyndigelse kan modtage betaling eller foretage ændringer i aftalen. At der skal være tale om særskilt aftale betyder, at det ikke er tilstrækkeligt, at agenten har bemyndigelse til at indgå aftaler, der er bindende for agenturgiveren.

Stk. 2 pålægger agenturgiveren en reklamationspligt, hvis han i de omhandlede tilfælde ikke vil godkende agentens dispositioner. Reklamationspligten i anledning af betaling til agenten gælder i alle tilfælde, og ikke kun - som i kommissionslovens § 83, *stk. 2* - når salget berettiger agenten til provision.

Agenturgiveren skal uden ugrundet ophold give tredjemand meddelelse om, at han ikke vil godkende betalingsmodtagelsen eller aftaleændringen. Reklamationsfristen - hvis længde må bero på en konkret vurdering - regnes fra det tidspunkt, hvor agenturgiveren fik underretning om betalingen eller aftaleændringen. Det er uden betydning, fra hvem agenturgiveren får meddelelsen om betalingen eller aftaleændringen.

På tilsvarende måde som i lovforslagets § 16, *stk. 2*, er det i lovforslaget - i modsætning til i arbejdsgruppens udkast - præciseret, at agenturgiveren kun bliver bundet af aftalen som følge af passivitet, hvis tredjemand var i god på tidspunktet for betalingen eller for ændringen af aftalen.

Efter den foreslåede *stk. 3* skal *stk. 1-2* også gælde for indkøbsagentur.

Til § 21

Hvis handelsagenten har medvirket ved aftalens indgåelse, kan køberen (tredjemand) efter *stk. 1* i stedet for at henvende sig til agenturgiveren reklamere direkte til handelsagenten i anledning af mangler og forsinkelse, ligesom enhver anden henvendelse til agenturgiveren om aftalens opfyldelse kan ske gennem handelsagenten.

Bestemmelsen er i forhold til gældende ret (kommissionslovens § 84) begrænset til kun at omfatte tilfælde, hvor agenten har medvirket ved aftalens indgåelse.

Agenturgiveren bærer risikoen for, at reklamation, m.v., går tabt eller forsinkes undervejs fra agenten til ham.

Den handelsagent, der modtager en sådan henvendelse fra tredjemand, kan ikke uden særskilt bemyndigelse træffe afgørelse i anledning af henvendelsen. Agenten skal blot videreeksperere henvendelsen til agenturgiveren. Dette gælder som udgangspunkt og

så i de tilfælde, hvor agenten har et mindre varelager hos sig med henblik på hasteekspektioner.

Bestemmelserne finder efter *stk. 2* også anvendelse på indkøbsagentur.

Til § 22

Den foreslåede bestemmelse, der gennemfører direktivets artikel 15, finder kun anvendelse på agenturaftaler, der ikke er tidsbestemte.

Bestemmelsen er ny i forhold til kommissionsloven, der ikke indeholder regler om opsigelsesvarsler i forbindelse med tidsbestemte aftaler. I praksis går man dog som hovedregel ud fra, at i hvert fald agenter, der har virket i længere tid for en agenturgiver, har ret til opsigelsesvarsel.

Ved vurderingen af, om en aftale anses for tidsbestemt, lægges der navnlig vægt på, om sluttidspunktet er angivet med en sådan nøjagtighed, at parterne på forhånd er klar over, hvornår aftalen ophører.

Efter *stk. 1* forlænges opsigelsesvarsel med 1 måned for hvert påbegyndt år, således at varsel er 1 måned det første år, 2 måneder det andet år, osv. Det maksimale varsel er dog 6 måneder, medmindre andet er aftalt.

Den foreslåede bestemmelse bygger på den mulighed, der i direktivets artikel 15, *stk. 2*, er givet for at forhøje det grundlæggende maksimum på 3 måneder til 6 måneder. Der var i arbejdsgruppen enighed om at foreslå det maksimale opsigelsesvarsel fastsat til 6 måneder, navnlig under hensyn til, at et varsel på mindst 6 måneder må anses for rimeligt ved opsigelse af langvarige agenturforhold (betænkningen s. 105). Justitsministeriet kan tilslutte sig denne opfattelse.

Opsigelsesvarslene beregnes som nævnt på grundlag af hvert påbegyndt år, således at varsel f.eks. allerede efter 5 år og 1 dag vil være 6 måneder.

Efter *stk. 2* kan der ikke ved forudgående aftale fastsættes kortere varsler end nævnt i *stk. 1* for så vidt angår de 3 første påbegyndte år. Det præciseres, at forbudet gælder forudgående aftaler, idet det erkendes, at der undertiden kan være behov for at kunne aftale et kortere varsel i forbindelse med en konkret ophørssituation. Der er dog adgang til at aftale opsigelsesvarsler på 3 måneder for handelsagenten, selv om agenturforholdet har varet i mere end 3 år. Agenturgiveren har i almindelighed ikke samme beskyttelsesbehov i forbindelse med aftalens ophør, hvilket er baggrunden for, at det tillades at aftale et kortere varsel for agenten.

Efter *stk. 3* i den foreslåede bestemmelse er der ikke noget i vejen for at aftale længere opsigelsesvarsler end de i *stk. 1* nævnte, blot der ikke aftales et kortere varsel for agenturgiveren end for agenten. Er der af-